

Posudek
diplomové práce
Heleny Pelikánové
na téma
„Žaloba na obnovu řízení a pro zmatečnost“

Kandidátka předložila práci na uvedené téma v rozsahu celkem 50 stran (včetně seznamu literatury), čímž z hlediska formálního vyhověla požadavkům kladeným na práce tohoto druhu.

Z hlediska systematického je práce rozdělena – vedle úvodu a závěru (oba velmi stručně) - na 5 stěžejních kapitol věnovaných jednotlivým otázkám pojednávané problematiky. Autorka na úvod uvádí „historicko-právní souvislosti“ opravných prostředků (přehled opravných prostředků a systémů, jejich detailní rozbor, tec.), následuje výklad o mimořádných opravných prostředcích obecně; po tomto rozšířeném úvodu následuje samotný výklad o tématicky zvolených mimořádných opravných prostředcích. Nejprve se autorka věnuje žalobě na obnovu, následně žalobě pro zmatečnost, a to konzervativně, dle jejich detailní právní reglementace v občanském soudním řádu. V závěru práce se autorka zabývá vztahem mimořádných opravných prostředků a pokouší se o kritičtější pohled na zákonodárcem zvolenou úpravu zmíněných žalob. Vůči tomuto systematickému pojetí autorky nemám zásadní námítky.

Více kritický jsem však s ohledem na věcné hodnocení práce. Autorka se uchýlila k obvyklému, nicméně ne příliš vítanému pasivnímu popisnému způsobu zpracování tématu. I obecný historizující úvod je spíše konstatační než analytický a není propojen s výkladem či dokonce závěry autorky v příslušných pasážích. Pasivita přístupu se projevuje ve všech rovinách práce – včetně práce s literaturou či judikaturou (minimální, odkazy pod čarou na ustanovení o. s. ř. nepůsobí rovněž příliš pozitivně). Autorka se problematických otázek spíše jen dotýká, jde po povrchu a svými vlastními úvahami či závěry šetří. Absence zásadních věcných nedostatků je pak spíše důsledkem toho, že při prezentaci holého textu právní úpravy se prostě takových chyb nemůže dopustit.

V rámci obhajoby necht' se autorka zaměří na prokázání včasnosti podání žaloby na obnovu (str. 23), důvody priority dovolání při současném uplatnění více mimořádných opravných prostředků (str. 42) a úvahou o použitelnosti stížnosti pro porušení zákona v civilním řízení soudním (str. 43), příp. postavením vedlejšího účastníka (str. 44); rovněž důvody zařazení dovolání de lege ferenda mezi řádné opravné prostředky a jeho důsledky.

Práce je zásadně způsobilá k obhajobě, předběžně ji hodnotím 2-3

JUDr. Petr Šmolík, Ph.D.

V Praze dne 23. ledna 2007